No. 50. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 25 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

De houding der Tweede Kamer jegens de natie.

VI.

De groote meerderheid der Kamer heeft, bij het verslag, de invoering van regtstreeksche verkiezingen mede daarom onraadzaam geoordeeld, *omdat* hares inziens *onze natie daarvoor ook nog niet ryp is!*

Ziedaar dan de natie door hare eigen *quasi* vertegenwoordiging gewaardeerd! Mogen alle andere natien tot den vereischten graad van beschaving en verlichting zijn genaderd om regtstreeks hare vertegenwoordigers te verkiezen; de Nederlandsche natie staat verre beneden hen allen!

De betuiging is vleijend in der daad! — Toen de natie, in 1830 te wapen snelde ter verdediging van den vaderlandschen grond en ter ondersteuning, zoo het heette, der oud Nederlandsche belangen; o! toen was er geen volk op den aardbodem, dat in de oogen der *quasi* vertegenwoordiging, meer vaderlandsliefde kon aan den dag leggen en meer doordrongen was der vorderingen van het algemeen belang! Toen, tot de eindschikking met Belgie toe, in 1839, onafgebroken geldelijke opofferingen werden geeischt, ter ondersteuning der staatkunde van volharding welke zulke voordeelige uitkomsten *zou* opleveren en eene oneindig nadeeliger schikking heeft ten gevolge gehad dan die in 1831 te verkrijgen was; toen had geen volk meer gevoel van volkszin en van eigenwaarde dan het Nederlandsche! Toen nog in het vorige jaar de natie, in de hoop van zich meerdere politieke waarborgen voor de toekomst te zullen zien toekennen, millioenen schats op het altaar des vaderlands ten offer bragt, om de wonden, door de *erkende* verkeerdheid van vroegere stelsels van staatkunde geslagen, te helpen heelen, o! toen was die gedweeheid en gewilligheid der Nederlandsche natie *voorbeeldig*; en toen was hare regering en de partij, welke haar ondersteunde, onuitputtelijk in betuigingen van erkentelijkheid en van opgetogenheid over de houding des volks!

Men zou onder alle die omstandigheden en in alle die hagchelijke tijdperken gezegd hebben: geen volk was meer vaderlandslievend, meer bezadigd, meer verlicht, en bovenal hulpvaardiger en vergevensgezinder wegens vroegere feilen van deszelfs regenten, dan het Nederlandsche! En men zou even daarom verwacht hebben, dat diezelfde partij in den lande, welke vroeger de natie zoo hoog *scheen* te waarderen, diezelfde natie nu eindelijk ook genoeg in staat zou hebben geoordeeld ter behartiging van hare tot dus verre steeds verwaarloosde belangen. —

Maar, neen! die hagchelijke omstandigheden en tijdperken, waarin men schijnt begrepen te hebben de natie te moeten vleijen en ophullen, zijn voorbij! Er is *voor het oogenblik* geene behoefte, om het volk te wapen te roepen of hernieuwde buitengewone geldelijke opofferingen van hetzelve af te vergen! En ziedaar dus nu diezelfde natie, vroeger zóó vaderlandslievend, zóó bezadigd, zóó welwillend, zóó verlicht, zóó vergevensgezind en zóó edel; — ziedaar nu diezelfde natie op eens *onrijp* geoordeeld voor instellingen, elders geschikt geoordeeld; — ziedaar haar verre beneden alle andere natien gesteld; — ziedaar haar op eens vernederd en verlaagd, geminacht en versmaad!

Gevoelt gij het nu, landgenooten! dat zij bloote huichelarij was, zoowel van uwe regering als van uwe gewaande vertegenwoordiging, die opvijzeling van uwe volksdeugden en van uwen volkszin, *toen men ze noodig had?* — Ziet gij het, dat gij alleen wierd geprezen, niet uit overtuiging dat de lofspraak verdiend was, maar om u te verblinden, om zich van uwe ondersteuning te verzekeren, toen men zeker was zijn eigen gezag niet *anders* te kunnen staande houden? En begrijpt gij het thans eindelijk, dat de oligarchie, welke het land, van 1815 af, zóó *uitstekend* heeft beheerd en tot zulk eenen *hoogen* trap van welvaart heeft opgevoerd, nu zij eenmaal uwe medewerking meent te kunnen missen, met het meeste vertrouwen op hare eigen krachten, aan u, als aan laag, gewetenloos en dolzinnig gepeupel, eene geschiktheid tot behartiging uwer belangen waant te kunnen ontzeggen, die elders erkend wordt? — En kan er dan nog meerdere opwekking noodig zijn, om van uwe verlangens en begeerten *openlyk* te doen blijken, en om uwe gewaande vertegenwoordiging, door een steeds toenemend aantal verzoekschriften tot herziening, uwe gezindheid te doen kennen, en zoo doende den invloed op de behartiging der *algemeene* belangen magtig te worden, waarop gij regt hebt en dien uw belang gebiedend vordert? —

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

STETTIN, den 14. April. Gisteren namiddag heeft onze spoorweg als middel tot het begaan van eenen ijzingwekkenden zelfmoord moeten dienen. De, van hier ten 4 ure naar Berlijn vertrokken personen-trein, namelijk, had ter naauwernood nog een kwartmijl afgelegd, toen plotseling een vrouwelijk wezen zich digt voor denzelven op de rails werpt en wel zoo, dat de locomotief haar onmisbaar over den hals moest gaan; ten gevolge waarvan ook het hoofd haar glad van het ligchaam gescheiden werd. In een met potlood geschreven briefje, hetwelk men in den boezem van het lijk vond, wordt ongeveer het volgende verklaard: dat de zelfmoorderes een van tamelijk verre naar Stettin gekomen dienstmeisje, en dat harde behandeling van het gezin, waarbij zij diende, aanleiding tot haren zelfmoord geweest was; dat zij des morgens nog in de kerk was geweest en God gebeden had, haar den stap te vergeven, dien zij op het punt was te doen, en waarover zij rijpelijk met zich zelve te raad gegaan was. Zij smeekte, zoo men ontdekken mogt op welk eene plaats zij te huis behoorde, haar lijk niet daarhenen te willen zenden, alzoo hare moeder uiterst arm [illegible] hetzelve in de nabijheid ter aarde te bestellen.

ENGELAND.

— Dezer dagen werd te Dublin (Ierland) ten tooneele gevoerd *Antigone*, welk stuk uitermate beviel. Het publiek riep: *de auteur voor!* Deze niet verschijnende, werd het geroep verdubbeld, waarop de directeur voorkwam, om te zeggen, dat de auteur, *Sophocles*, voor omtreat 2000 jaren was gestorven.

— Blijkens een aan het congres van Noord-Amerika overgelegd rapport, heeft Noord-Amerika in het tienjarig tijdvak van 1830 tot 1840, 87 stoombooten, ten gevolge van het springen der ketels, verloren en zijn daarbij 780 personen omgekomen en 296 verwond geraakt. Dit is nagenoeg eene stoomboot in de zes weken, maar men moet hierbij op het oog houden, dat er niet minder dan 600 stoombooten den Missisippi op- en afvaren. In hetzelfde tienjarig tijdvak zijn er 25 schepen door brand verwoest, en daarbij 25 personen omgekomen.

FRANKRIJK.

— Eene zeer zeldzame of welligt zonder weerga zijnde reeks van huwelijken, heeft dezer dagen plaats gehad tusschen twee achtenswaardige familiën van eene gemeente in de nabijheid van Châlons-sur-Saone. De vijf broeders *Jeunon*, van Verjux, hebben achtervolgens de vijf jufvrouwen *Quanet*, dochters van den maire der plaats gehuwd.

— Bij het graven des grondvesten van een huis, palende aan het paleis van Luxemburg, te Parijs, heeft men op twee meters diepte een welbewaard vrouwelijk geraamte gevonden. Hetzelve had nog gouden ringen aan de vingers, en men vermoedt, dat dit geraamte een der honderde slagtoffers is van de heimelijke wraakoefeningen van de Koningin *Maria de Medicis*, in de XVII. eeuw.

— Te Frasnoy, kanton Loudinière, heeft zekeren *Lambert*, daglooner, die over acht dagen door een dollen hond was gebeten, in eene vlaag van razernij met zijne bijl twee vrouwen letterlijk in stukken gekapt. Men heeft dit woedend mensch moeten neêrschieten, om hem te kunnen meester worden.

— Te Broeckerk, arrondissement Duinkerken, is het kind van een werkman, des nachts in zijne wieg door de ratten grootendeels verslonden geworden.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 22. April. De straten onzer stad zijn thans vervuld met vreemdelingen, meestal toebehoorende aan de duitsche natie, en op hun vertrek naar Amerika, waar zij voornemens zijn zich te vestigen. Men ziet onder hen, lieden van allen ouderdom, doch meest in den jongen leeftijd, zoo wél mannen als vrouwen. Velen dezer laatste ziet men de straten doorwandelen, vlijtig bezig met kousen te breiden. Wanneer zij soms al te zeer door de jongens en andere nieuwsgierigen opgevolgd worden, heffen zij een koorgezang aan; hetwelk zeer zonderling voorkomt in onze stad, waar men aan zulke tooneelen minder gewoon is. Niet zonder belangstelling worden zij beschouwd, en men kan zich niet weerhouden te denken, dat de armoede inderdaad groot moet zijn, in een land waaruit men in zoo aanzienlijke getalle vertrekt, om een bestaan te zoeken.

DUITSCHLAND.

EEN WINTERSPROOKJE,

door

H. HEINE.

(Vervolg van onze vorige!)

Zullen wij, zegt een Fransch beoordeelaar, den dichter laken, op zoodanig eene wijze de herinneringen en toegenegenheden van geheel een volk beleedigd te hebben? Maar ik beken het, men heeft ons tegenwoordig niet bijzonder tot geestdrift voor kerkgebouwen gestemd. Het is mij onmogelijk te vergeten, dat men in Duitschland, zoowel als ten onzent, door de middeleeuwen op te lappen, de zaak van de mannen des verledenen gediend heeft, onder welken naam zij ook schuilen mogen. De dichter heeft wel gedaan zijn volk te waarschuwen. Indien hij het bevangen ziet door sentimentele bewondering voor de veroordeelde eeuwen, welke men een nieuw leven zou verlangen bij te zetten, is het zijn regt het op deszelfs hoede te doen zijn tegen de vrome toegenegenheden, die het zullen foppen; is het zijn regt het terug te brengen tot een strenger gevoel voor de wezenlijkheid. Onder de dwaze scherts zijner woorden is zijne gedachte ernstig en ik neem haar aan. Alleen zal men zeggen, dat de vorm zijner waarschuwingen oneerbiedig en wreedaardig is. Lieve hemel ja! goed en kwaad loopen in Heines reizen gestadig dooreen en het valt niet ligt zijne bedoeling te verklaren. Hier evenwel schijnt mij, op eenige woorden na, de ligtvaardige en grillige toon van het geheele stuk eene voldoende verontschuldiging voor de oneerbiedigheden van den humoristischen dichter.

Napoleon zag een rooden man bij iedere belangrijke gebeurtenis; Socrates had zijn daemon, die geene verbeelding der hersenen was. Ik zelf, als ik 's nachts voor mijne schrijftafel zat, heb meermalen een vermomden gast gezien, die ongezellig achter mij stond. Hij hield iets onder zijn mantel verborgen, hetwelk wonderlijk blonk als het even te voorschijn kwam en ik voor eene scherpregtersbijl hield. Hij scheent vierkant van postuur, zijne oogen schitterden als twee sterren. Hij stoorde mij niet in mijn werk en bleef rustig op een afstand. Sedert jaren had ik den raren sinjeur niet gezien, toen ik hem plotselijk in de stille lichte maan te Keulen weervond. Ik dwaalde, in gedachten verzonken, de straten rond; daar zag ik hem mij volgen als of hij mijne schaduw was, en stond ik stil dan deed hij het insgelijks, even als wachtte hij op iets, en hernam ik mijn weg, dan volgde hij ook weder. Zoo kwamen wij tot midden op het plein voor den dom. Het was niet langer uit te staan, ik keerde mij om en sprak:

— Verleen mij thans antwoord! Wat vervolgt gij mij langs weg en steg in de eenzaamheid van den nacht? Ik tref u altijd aan als wereld-beschouwingen in mijne borst ontspringen en de bliksems van den geest, mijne hersens verlichten. Gij ziet mij zoo stuurs en strak aan! Antwoord! wat verbergt gij onder uw mantel, dat zoo geheimzinnig blinkt? Wie zijt gij en wat wilt gij?

Maar de andere antwoordde droogweg en zelfs een beetje phlegmatiek:

— Bezweer mij als je blieft niet en wordt toch niet opgewonden. Ik ben geen spook des verledenen, geen uit het graf gestegene vogelverschrikker en ben even weinig een vriend van rhetorische figuren als van philosophie; ik ben van handelenden aard en altijd stil en rustig. Maar weet, dat ik uitvoer en doe, wat gij in uw geest hebt overlegd. Al gaan er jaren overheen, ik rust niet tot ik uwe gedachte in werkelijkheid veranderd heb. Gij denkt, ik handel; gij zijt de regter, ik ben de beul, en ik volvoer het vonnis, als is het onbillijk, met de gehoorzaamheid van den slaaf.

Ik ging naar huis en sluimerde als of engelen mij hadden in slaap gewiegt. Men ligt zoo lekker op Duitsche bedden, want die zijn van dons! Hoe vaak droomde ik mij op de zachte peluw des vaderlands, als ik, in den slapeloozen nacht der ballingschap, op harde matrassen lag! Men droomt ook zeer goed op onze donzen bedden. De Duitsche ziel gevoelt er zich vrij van iederen aardschen band en zweeft omhoog naar de verhevenste transen des hemels. O Duitsche ziel, hoe trotsch is uwe vlugt

— De koningin van Engeland wil volstrekt niets van de Polka hooren; niemand mag dezen dans in hare tegenwoordigheid dansen. De *Gazette van Brighton*, die deze tijding mededeelt, zegt niet waaraan de Koninklijke gramschap op den boheemschen dans toe te schrijven is.

NEDERLANDEN.

MIDDELBURG, den 23. April. Laatstl. maandag-nacht is het schip van *C. Adriaansen*, beurtschipper van deze stad op Delft, 's Gravenhage en Leyden, liggende in de Keeten, en geladen met tarwe en andere koopmans-goederen, gezonken. Bij het ophalen van het anker moet het schip een lek hebben bekomen, waardoor het water dadelijk met geweld naar binnen drong en het vaartuig oogenblikkelijk begon te zinken, zoodat de ongelukkige schipper met zijne vrouw, zoon en dochter, benevens twee passagiers, naauwelijks den tijd hadden zich te redden. De gemelde schipper heeft alzoo bij dit droevig ongeluk zijn bestaan en alles wat aan boord was in een oogenblik verloren.

VLISSINGEN, den 24. April. Den 16. dezer had alhier in den Schouwburg, daartoe gratis door den heer *Arendse*, te Middelburg, welwillend afgestaan, het concert plaats, hetwelk ten voordeele van de weduwen en weezen der op den 27. Maart ll. verongelukte sloeproeijers bij het Nederlandsche Loodswezen, gegeven werd. Een talrijke opkomst getuigde van de belangstelling des publieks. De

de sinfonie van *Kuhners* uit en mogt hierbij de goedkeuring der toehoorders verwerven; ofschoon nog niet lang bestaande, gaf het vele blijken van bekwaamheid, waarvoor onzen muziekmeester den heer *O. J. Becker*, als instructeur, allen lof verdient.

Door de harmonie: *Geduld overwint*, werd de Spoorweg-galop, eene wals van *Strauss*, benevens het Volkslied, op eene allesints waardige wijze uitgevoerd; ook dit gezelschap is slechts kortelings geheel nieuw opgerigt, onder de leiding van den kundigen en achtingswaardigen kapelmeester van het 2e Regement Artillerie, de heer *Abentroth*, welke door zijne verstandige opleiding van jongelieden getoond heeft zijne roeping naar waarde te schatten.

Een aantal van 31 kinderen, van beide kunne, (elèves van den heer *O. J. Becker*) voerden een allerliefst zangkoor uit, hetwelk de algemeene goedkeuring mogt wegdragen, welke goedkeuring ook de zangkoren, door de leden der Zangoefening: *Uit Kunstliefde*, voorgedragen, mogten inoogsten.

Als obligatisten hebben zich met inoogsting van uitbundige toejuiching doen hooren; den heer *C. Becker*, op de viool, de heer *Leups*, op de piano-forte, de 10jarige jonge jufvrouw *Agnes Cluyskens*, benevens den heer *P. Siegers Jr.*, op de fluit, geaccompagneerd door piano, door gemelde jonge jufvrouw *Cluyskens*.

Zoodat deze muzijk-avond tot aller genoegen is afgeloopen en voor de weduwen en weezen het zuiver bedrag van ƒ 90,48 heeft opgebragt.

— Naar wij vernemen, heeft eergisteren Z. K. H. prins *Hendrik der Nederlanden* den heer *W. van der Os*, koninklijk geoctrooijeerd brandspuit-fabrijkant alhier, met een bezoek in deszelfs fabriek vereerd. Z. K. H. bezigtigde met zeer veel belangstelling de reeds voltooide en nog onder handen zijnde brandspuiten, behoorende tot het voor onze Overzeesche Bezittingen bestemde 60tal.

De fabrijk van den heer *W. van der Os*, welke aan een 130tal zielen het onderhoud verschaft, heeft gedurende dezen langdurigen winter niet weinig bijgedragen om den nood van menigen braven en nijveren huisvader te leenigen of te voorkomen. Ook uit dit oogpunt beschouwd, brengen wij bij deze gelegenheid gaarne onze hulde aan den ijverigen en kundigen fabrijkant, ons verzekerd houdende dat onze medeburgers in deze onze gevoelens deelen.

ALLERLEI.

In Parijs bevindt zich een man, die leeuwen en tijgers temt, — een man, op wiens blik de grimmige hijena druipstaartend in eenen hoek kruipt, — een man, reuzensterk en zich zijner reuzenkracht bewust. Alle avonden kunt gij den heer CARTER in den *Cirque Olympique* bewonderen; daar kunt gij zien, hoe de monsters van de woestijn, als tamme huisdieren den wenk van den geweldigen man volgen, hoe leeuw en luipaard angstig en vreesachtig den meester gehoorzamen, die in het bewustzijn zijner overmagt, met dollen overmoed de zonen van Afrika's zandwoestijnen op allerlei wijzen kwelt en plaagt. — En die man, wiens kracht het ongeloofelijke heeft mogelijk gemaakt, die stout en onbevreesd den naakten hals aan de tanden van het verschrikkelijke roofdier prijs geeft, die de gespierde vuist onverschrokken in de kaken van de bloeddorstige hijena steekt, — die man gaat alle avonden, nadat hij dit schouwspel aan de blikken der bewonderende menigte heeft vertoond, zelf bevend en weifelend naar huis, sidderend voor de mishandelingen eener schoone en jeugdige vrouw die hij uit liefde gehuwd heeft, en die den *Pantoffelheld* CARTER dagelijks *handtastelijke* bewijzen levert, *dat onder alle schepselen van den wyden aardbol eene booze vrouw het moeyelykst te temmen is.*

Advertentien.

§ § § WAARDE STADGENOOTEN! Er b[...] in uw midden een vader en eene [...] elke zeer te beklagen zijn. In de[...] [...]ijftien dagen verloren zij vier kinderen [...] [...]d, van welke het oudste reeds den ouder[...] [...]alf jaren bereikt had. Bij de smart van [...] en spoedig na elkander gevolgd verlies van [...] [...]oegt zich de smart der armoede. Van het [...] [...]d des huisvaders moesten, ook bij vrijdom [...] [...]uis-kosten, uit- [...]n, en voor welke [...] door eigene krach- [...]t met zijne vrouw [...] van beide zijn zij [...]n de Kolvenierstraat [...] De Christelijke liefde vindt daar vooral gelegenheid om wel te doen.

VLISSINGEN, den 21. April 1845.

J. H. BÖSKEN, Predikant.

J. HOUBAER,

te Vlissingen in de Walstraat, No. 8, Zierikzee in de Poststraat, No. 111, heeft weder ontvangen een ruim assortiment van LAKENS, BUCKINGS, SATIN en LAINES in verschillende kleuren en kwaliteiten, ZOMERSTOFFEN, VESTEN enz., naar de nieuwste dessins. Bijzondere lage prijzen en deugdelijke kwaliteiten, welke hij in deze het genoegen heeft zijne Begunstigers te kunnen aanbieden, doen hem hopen ook dit jaar hun vertrouwen te verwerven.

---

§ § § De ondergeteekende zijn SCHILDERS- en GLAZEMAKERS-AFFAIRE alhier aangevangen hebbende, neemt de vrijheid, om onder kennisgeving daarvan, zich in de gunst van zijne geëerde Stad- en Landgenooten aan te bevelen, terwijl men van eene prompte en civiele bediening verzekerd kan zijn.

VLISSINGEN, den 15. April 1845.

C. J. RIEMENS Jz.

MANUFACTUREN EN MODES.

W. MORLEY,

GROOTE MARKT, I. No. 13.

Middelburg,

neemt de vrijheid zijne geëerde begunstigers te verwittigen, de NIEUWSTE PARIJZER MODES te hebben ontvangen en in de gelegenheid zal zijn, die op aanstaande Dingsdag en Woensdag den 29. en 30. dezer, in het daartoe ten zijnen huize expresselijk ingerigte lokaal te kunnen presenteren. Een elegant assortiment van Hoeden, Mutsen, Coiffures en daarbij behoorende Artikelen van Bloemen, Linten, Panaches, Veeren en meerder Nouveautés, zijn in ruime keuze voorhanden: verder de NIEUWSTE MODELLEN van Mantelets, Pelises enz., welke Parijs en Londen heeft opgeleverd, almede de NIEUWSTE ZOMERSTOFFEN, welke ter genoemde plaatsen met veel zorg zijn gekozen, zullen aan de verwachting volkomen beantwoorden.

Voor DAMES KLEEDJES:

Etoffe Mazurka, Barèges nui et à Dessins, Angolme à Fleurs, à Carreau, à Rayure, Etoffe à la Victoire, Ecossais à Fleurs, Atheniences, Zephyrienne, Rayures Rajah, Jacconots, Orgaüdis, Balgorines, Mousselines, Cachemire et Ombré.

In ZIJDEN STOFFEN:

Gros de Na[p]les, uni en Couleur et Noir, Etoffe à Reine à l[a ...]oire, Ogdalias, Lustrine, Raye Satin Pouls de [...] Glacé, Shawls Indoux et Thibet, Echarpes [...] imprimé, Chals Borteux, in divers qualite[...]

P[...]es en andere Modellen. Geborduurde Kr[...]etten en meerder Nouveautés.

[...] MEUBELERING in het Magazijn ruim voor[...] Jacquards Meubeldoeken, Carpetten, Ta[...] Damaste Moreens etc.

---

§ § § Met voorkennis van den Wel Ed. Gestrengen Heer Kolonel van het 7e Regement Infanterie zal het

HOORN-MUZIJK

van genoemd Regement zich op Zondag den 27. April, bij gunstig weder, in de Uitspanning *LA BELLE VUE* op DEN ABEELE doen hooren.

Programma.

1. Ouverture de *Masaniello*, de *Caraffa*.
2. Cavatine de l'opera *Anna Bolena*, de *Donizetti*.
3. Fashionablen Walzer de *J. Labitzky*.
4. Cavatine de l'opéra *Norma*, de *Bellini*.
5. Pas redoublé.

2e AFDEELING.

1. Grand Potpourri de differents Opéra's.
2. Walzer.
3. Potpourri *les diamants de la couronne*.
4. Furioso-galop de *J. Labitzky*.
5. Pas redoublé.

Aanvang ten 5 ure. J. BOM.

STOOMJAGTEN

varende in het Beurtveer tusschen de Steden

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

April 1845.

Van Middelburg.	Van Rotterdam.
Zondag 27, 's morg. 3 ure.	Maandag 28, 's morg. 8 ure.
Dingsd. 29, « 4½ «	Woensd. 30, « 10 «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 24. April. Sedert den 22. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

L'Eclaw, D. J. Salzsieder, Falmouth, Hoop en Verwachting, B J. de Boer, Riga, beide stukgoed; Tietje, G. L. Visser, Weurderhaven, raapzaad; Leopold, J. C. Holst, Rio Janeiro, koffij

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Ariel, J. M. Raad, Leith, vlas; Wilhelmine, R. J. Kwakenburg, Hamburg, de Kleine Herman, L. Gauthier, Bergen, beide stukgoed, Geertruida Smit, E. C. Eilts, Bergen, dakpannen en hoepels.

Van Gend gezeild:

Alida, G. E. Janker, Hamburg, stukgoed; Industry, C. Cramer, Riga, Luna, H. J. Roskamp, Avontuur, beide ballast.

Voor Brussel bestemd:

Herman en Henriette, J. J. Prins, Hamburg, stukgoed.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

24 April 1845.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
2 J. Zeeuwsche Tarwe	ƒ 8.50	Zomergarst	ƒ 4.00
1 dito dito	« 8.25	N. W. dito	«
N. dito dito	« 6.50	N. W. Gr. Erwten	« 7.50
2 J. Walch. dito	« 8.75	Z. Gr. dito	« 6.25
1 dito dito	« 8.50	W. Witte dito	«
Nieuwe dito	« 6.90	W. Witteboonen	« 10.50
O. Rogge	« 5.50	Br. dito	«
N. Rogge	« 5.10	N. W. Paardenboonen	« 4.80
W. Koolzaad	« 12.00	Z. dito	« 4.50
Zomer dito	«	Raapolie	ƒ 40.00 p. v.
St. Joosland dito	«	Patentolie	« 42.00 «
Haver	«	Lijnolie	« 33.00 «
Boekweit	« 5.35	Raapkoeken ƒ	de 1040 st.
Zomerzaad	«	Lijnkoeken « 9.00	104 «
Winter garst	« 4.60		

Door de invallende feestdag op 1. Mei, zal er op Woensdag den 30. April, marktdag gehouden worden.

---

in uwe droomen! De goden verbleeken als gij nadert; gij hebt op uwe baan reeds menig sterretje met uw wiekgeklapper uitgeslagen. Toen ik insliep, droomde ik, dat ik weder in den helderen maneschijn langs de blinkende straten dwaalde van het ouderwetsche Keulen, en achter mij ging even zoo weder mijn sombere, vermomde metgezel. Ik was zoo vermoeid, dat mij de knieen onder het lijf bogen, maar wij gingen toch steeds verder. Mijn hart was gapend opgesneden en uit de boezemwond kwamen roode druppels; ik doopte er bij herhaling de vingers in, en zoo gebeurde het, dat ik meermalen de posten der voordeuren in het voorbijgaan met het bloed bestreek; doch iederen keer, als ik een huis op zulk eene wijze had aangeteekend, hoorde ik een doodklokje in de verte zacht en weemoedig zuchten. Intusschen verbleekte de maan aan den hemel, het werd hoe langer hoe treuriger om mij been, de wilde wolken joegen als zwarte paarden voorbij, en steeds ging achter mij de raadselachtige gestalte met zijne verborgene bijl. Zoo loopen wij eene heele poos, tot dat wij eindelijk weder op het domplein geraken. De deuren stonden wijd open, wij gingen naar binnen. In de uitgestrekte ruimte heerschten de dood, de nacht en de stilte. Hier en daar brandden lichten om de duisternis des te meer te doen spreken. Ik wandelde de pilaren langs en hoorde niets dan den voetstap van mijn begeleider, want ook hier volgde hij mij bij elke schrede. Eindelijk kwamen wij aan eene plaats, waar een helder kaarslicht flikkerde, benevens blinkend goud en edelgesteenten: het was de kapel der drie koningin. O wonder! de drie heilige koningen, die eertijds daar zoo stilletjes in lagen, zaten nu op hunne sarcophagen overeind. Drie geraamten, grillig opgeschikt, met kroonen op hunne akelige gele schedels en knekelhanden, waarin zij een schepter droegen. Als ledenpoppen bewogen zij de sints lang verstorvene beenderen en roken, te gelijk naar drek en naar wierook. Het eene geraamte bewoog den mond en hield eene zeer lange aanspraak, in welke het mij uit elkander zette, waarom het eigenlijk mijn eerbied vergde: 1e. dewijl het dood was, 2e. dewijl het een vorst was, 3e. dewijl het heilig was. Dat alles trof mij niet bijzonder. [...] het geraamte lagchend ten antwoord:

-- Gij neemt te veel moeite; ik zie, dat gij in elk opzigt het verledene toebehoort. Weg van hier! De plaats, die u toekomt, is het diepe graf, thans neemt het leven de schatten uwer kapel in beslag; de vrolijke ruiterij der toekomst moet hier in den dom huisvesten, en verkast ge niet goedwillig, zoo neem ik geweld te baat en laat je met knuppels er uit jagen.

Zoo sprak ik en keerde mij om. Daar zag ik de geduchte bijl des stommen begeleiders vreesselijk blinken, en hij verstond mijn wenk. Hij naderde, en met de bijl verpletterde hij het arme geraamte des bijgeloofs en hieuw het zonder mededoogen neder. De dreun van den slag kaatste ontzettend langs de gewelven terug, stroomen bloeds sprongen uit mijne borst en ik ontwaakte plotselijk.

De reeds aangehaalde beoordeelaar zegt van dit laatste gedeelte: Al plaatst HEINE dit tooneel in een droom, het is niet te min afschuwelijk, zoodanig een droom is goddeloos. Al weet hij op het eind woorden van medelijden voor zijne slagtoffers te vinden en ziet hij het bloed uit zijn verscheurden boezem loopen, deze vinding heeft iets brutaals, hetwelk geene verontschuldiging toelaat. In het diepste mijner ziel gevoel ik een even opregten afkeer als HEINE zelf voor de vernieuwingen van het verledene, voor den terugkeer van heeren- en kloosterdwang; ik zie niets liever dan het vrolijk met wapperende vanen opdagen dier schitterende ruiterij der toekomst waarvan hij spreekt, zoo dit beteekent de snelle voortgang der denkbeelden van billijkheid, van waarheid, van vrijheid en geregelde overwinning des nieuwen tijds, dien 89 in de wereld heeft bevestigd. Maar ik zie ongaarne, dat de dichter, zelfs in een fantastischen droom, de krib der paarden bereidt op de vernielde altaren en in de ontheiligde kapellen. Zijn lictor is geenszins een soldaat der nieuwe maatschappij, hij is de vertegenwoordiger van den skandinavischen en germaanschen wrok, die hier en daar met eene teugellooze kracht bij dezen schrijver, voor het overige zoo bevallig en keurig, te voorschijn treedt.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEMEN.